

**STUDY OF USING NAMES ‘URDU’ AND
‘URDU’ DENSITY OF BOOKS, WHICH
PUBLISHED IN TURKEY
SUBJECT OF URDU BOOKS**

**TÜRKİYE’DE YAYINLANMIŞ URDU DİLİ KONULU KİTAP VE
MAKALELERDE “URDU” VE “URDUCA” İSMİNİN HANGİSİNİN
YOĞUNLUKLA KULLANILDIĞINA DAİR BİR ÇALIŞMA**

Mustafa Sarper ALAP¹

Abstract

Adds given him no matter what the language of the country must comply with the correct use of the integrity of the text. In our country in the past with today's Urdu language written dozens of books. author publishes book on Urdu language, particularly, pay very close attention to the text integrity. Authors usually have preferred spelling in both the “Urdu” and “Urduca” name. In the works of authors writing Urdu in terms of lack of expression disorders and Urdu names they have been careful to use. In this study, Turkey, dozens of names they use in works published by academics who study Urdu language assayed. “Urdu” and “Urduca” names of some authors use the 'Urdu' name, while some writers 'Urduca' have chosen to use the name. Have a history of working on Urdu language and work left masters, as the expression language works 'Urduca' they used the name and number as 'Urduca' expression 'Urdu' more is used by the expression, but nowadays new publication 'Urdu' name use is widespread.

Keywords: Urdu, Urdu, Book, Paper

Özet

Bir ülkenin dili ne olursa olsun ona verilen eklerin doğru kullanımıyla metin bütünlüğüne uyum sağlaması gerekir. Ülkemizde geçmişten bugüne Urdu dili hakkında birçok makale yazılmakla birlikte onlarca da kitap yazılmıştır. Urdu dili üzerine eser yayımlayan yazarlar, özellikle metin bütünlüğüne çok dikkat etmişlerdir. Yazarlar genellikle yazılış olarak hem Urdu hem de Urduca ismini tercih etmişlerdir. Eserlerin yazımında yazarlar anlatım bozukluğu olmaması açısından Urdu ve Urduca isimlerini yerinde kullanmaya özen göstermişlerdir. İsimlerin doğru kullanımlarının eksiksiz yapılması açısından Urdu dili konusunda yazılmış olan makale ve kitapları okumak gerekmektedir. Bu çalışmada Türkiye’de Urdu dili üzerine araştırma yapan onlarca akademisyenin yayınlamış olduğu eserlerde kullandıkları isimleri tahlil edilmiştir. Urdu ve Urduca isimlerinin kullanımında bazı yazarlar ‘Urdu’ ismini, bazı yazarlar ise ‘Urduca’ ismini kullanmayı tercih etmişlerdir. Bunun yanı sıra genelde tek bir ifade kullanmayı tercih etmiş olan yazarlar bazı eserlerinde hem Urdu hem de Urduca ismini bir arada kullanmışlardır. Geçmişte Urdu dili üzerine çalışma yapmış ve eser bırakmış üstatlar, eserlerinde dil ifadesi olarak ‘Urduca’ ismini kullanmışlardır ve sayı olarak ta ‘Urduca’ ifadesi ‘Urdu’ ifadesinden daha fazla kullanılmıştır, ancak günümüzde yeni yayınlarda ‘Urdu’ ismi kullanımı yaygınlaşmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Urdu, Urduca, Kitap, Makale

¹ Doktora Öğrencisi, Kırıkkale Üniversitesi. saralp33@hotmail.com

GİRİŞ

Dil isimleri, o dilin ait olduğu ülkenin dilbilgisine ve alfabesine göre özellik taşımaktadır. Pakistan’ın resmi dili Urdu dilidir. Urdu dili, Arap harfleri ile yazılmaktadır. Urdu ismi dört harften oluşmaktadır. Elif, Re, Dal ve Vav harfi. (اردو) Urdu ismi, aslında Türkçe bir sözcük olan Ordu’dan gelmektedir.

Urdu diliyle yazılan kitapların üzerinde اردو ifadesi yazılmaktadır. Burada Urdu ismi standarttır, yani önüne ve arkasına hiçbir şekilde ek almamaktadır.

Türkçede ise dil isimleri, kendilerinden sonra genelde ce-ca ya da çe-ça ekleri alırlar. Bunlara örnek olarak;

Ca eki alan diller: Macarca, Hollandaca, Bulgarca, Almanca, Makedonca, Kırgızca, Yunanca, Japonca;

Ce eki alan diller: İngilizce, İbranice, Ermenice, Azerice, Çince, Gürcüce, Korece, Türkmençe;

Ça eki alan diller: Farsça, Kazakça, Rusça, Arnavutça;

Çe eki alan diller: Türkçe, Lehçe, Hintçe, Çekçe dilleridir.

Urdu dili için ise ‘Urduca’ ismi kullanılmaktadır. Genelde kişilerin kendi aralarında yaptığı konuşmalarda kişiye şu soru sorulur: “Sen Urduca konuşabiliyor musun?” Bu soru şekli düzgün bir kullanım şeklidir, ancak kişiye bu soruyu şu şekilde sorarsak cümlede bozulur. “Sen Urdu konuşabiliyor musun?” veya “Sen Urdu dili konuşabiliyor musun?”

Cevapta da kişi: “Evet, ben Urduca konuşabiliyorum.” “Hayır, ben Urduca konuşamıyorum.” Şeklindeki bir ifadede sıkıntı yaşanmaz. Burada dil isminin ‘Urduca’ şeklinde konuşulmasında bir sakınca yoktur.

Bazı sözlükler hazırlanırken de en başta “Türkçe-Urduca Sözlük” şeklinde yazılmıştır, daha sonraları ise sözlük ismi “Türkçe – Urdu Sözlük” adını almıştır.

Urdu dilinin edebi veya dil özelliklerinden ifadeler kullanıldığında genelde “Urdu” ibaresi kullanılır. Herhangi bir paragrafta başlarken Urdu dili edebiyatı veya Urdu dili tarihi şeklinde cümle kurarken, “Urdu” ismi kullanımı daha doğrudur. Ancak burada Urdu değil de, Urduca kullanılırsa bir biçimsel bozukluk ortaya çıkar, mesela “Urduca dili ve edebiyatı”, “Urduca dili ve kültürü”, “Urduca edebiyatı” ve “Urduca kültürü” şeklinde kullanımlar biçimsel bozukluk yaratmaktadır.

Zaten Urdu konulu herhangi bir bilimsel yazı yazan yazarlar buna önem göstermişlerdir. Burada önemli olan konu kimin daha çok hangi ismi kullandığıdır.

Ülkemizde Urdu dili konulu fazla sayıda makale ve nadir sayıda kitap ve sözlükler vardır, kütüphaneleri kitapevleri ve internetten yapılan ve elimize ulaşan kitap, dergi, makale, internet ve gazete yazılarında Urdu dili ifade edilirken bunun ‘Urdu’ mu, yoksa ‘Urduca’ mı ifade edildiği ve hangi ifadenin geçmişten bugüne daha ağır bastığı görülecektir.

Türkiye’de Urdu Konulu Yapılan Çalışmalar

Türkiye’de 1990 yılından günümüze kadar Türk akademisyenleri tarafından yayınlanmış eserlerde “Urdu” isminin kullanımına dair olarak başlıklarda ve metin içeriklerinde dil olarak Urdu Dili mi yoksa Urduca ismi mi daha çok kullanılmıştır?

Alap, M. S. (2016). Türkiye’de Yayınlanmış Urdu Dili Konulu Kitap ve Makalelerde “Urdu” ve “Urduca” İsminin Hangisinin Yoğunlukla Kullanıldığına Dair Bir Çalışma, ss. 284-290.

Bu dil ismi kullanımlarına dair olarak 1992 yılında Prof. Dr. Erkan Türkmen’in hazırlamış olduğu “Urduca El Kitabı” isimli kitapta çoğunlukla Urduca olarak ifade edilmiştir. Bu kitabın giriş kısmında şu şekilde bir ifade vardır. Bugün Pakistan’ın milli dili Urduca’dır.² Kitabın Urduca ile ilgili yazan kısımlarında Urdu dili ifadesi de kullanılmıştır. Pakistan’da Urdu Dili’nin tam olarak resmi bir dil olma çabası fevkalade sonuçlar vermiştir.³

“Urduca El Kitabı” isimli kitabın içeriğinde gramer dersleri anlatılırken başlıkların tamamı ve gramer izahları için genelde Urduca ismi ağırlık kazanmaktadır. Prof. Dr. Erkan Türkmen’in bir diğer kitabı olan “Urdu Edebiyatında Şiir Evreleri” isimli eserin önsözü de Urdu dili olarak başlamıştır, ancak giriş kısmında ise metin kısmında “Urduca” ismi ön plandadır. Urduca, Hindistan’da Gazneli Mahmut’un girmesiyle doğmaya başladığı halde Farsçanın edebi varlığı karşısında çok geç gelişmiş ve ancak 18. Asırda onunla boy ölçüşür hale gelebilmiştir.⁴ Giriş kısmının içeriğinde ve kitabın genelinde dil ismi olarak ‘Urduca’ kullanılmıştır.

Erkan Türkmen tarafından hazırlanmış olan “Urduca Metinlerden Seçmeler” isimli kitapta başlangıç Urduca ismindedir. Urduca, Pakistan ve Hindistan’da yaklaşık olarak bir milyar insanın konuştuğu edebi bir dildir.⁵ Prof. Dr. Erkan Türkmen’in Urduca ismini sadece önsöz kısmında kullandığı görülmektedir.

Prof. Dr. Erkan Türkmen’in Urdu dili konulu makalelerinde ‘Urduca’ ismini kullanmıştır. Türkmen’in “Türkçe ile Urduca Arasındaki İlişkiler” isimli makalesinde ismin zaten ‘Urduca’ olarak başlamaktadır. Kitabın içeriğinde geçen bir ifadede Baburlular zamanında Doğu Türkçesinden birçok ifade ve kelime, gelişmesi doruk noktasına ulaşan Urducaya geçmiştir.⁶

Erkan Türkmen’in “Urducada Türkçe Kelimeler” isimli makalesinde de Urduca olarak geçen birçok ifade bulunmaktadır. Özellikle makalenin ilk sayfasında çok sayıda dil ifadesi olarak Urduca kullanılmıştır.

Dil ismi olarak ‘Urduca’ ifadesini kullanan bir diğer akademisyen ise Dr. Furkan Hamit’tir. Dr. Furkan Hamit, 2009 yılında “Türkçe-Urduca / Urduca-Türkçe isimli bir sözlük çıkartmıştır. Sözlüğün isminden de anlaşıldığı üzere bu eser içerisinde de dil ismi olarak ‘Urduca’ geçmektedir. Kitabın ilk sunuş kısmında Urduca’nın “Ordu Dili” anlamına geldiği; “ordu” kelimesinden türediği ve bu dilde Türkçe kökenli sözcükler olduğu bilinmektedir.⁷

Yrd. Doç. Dr. Gülseren Halıcı’nın “Urdu Edebiyatından Seçmeler” isimli kitabında dil ifadesi Urdu Dili olarak görülmektedir. Halıcı’nın bir diğer makalesi “İlerici Hareket Öykücülüğünde Ana Temalar” isimli makalesinde sadece ‘Urdu’ ifadesi yer almaktadır. Bu makale içerisinde yer alan bir ifadede “Urdu” ismi şu şekilde görülmektedir: Urdu edebiyatının öyküyle ilk tanışması İngilizceden yapılan bazı çeviriler aracılığıyla oldu. Zaman içinde Hint Alt Kıtası (Hindistan-Pakistan) sosyal ve kültürel yapısına uyumlu özgün eserler kaleme alınmaya başlandı. 19. yüzyılın ikinci yarısından sonra Urdu öykücülüğü coğrafyasında yaşadığı şiddetli çalkantılardan etkilenip, çeşitli batılı ve yerli edebi akımları da bünyesine alarak çok ciddi aşamalar kaydetti.⁸

² Türkmen, E., Urduca El Kitabı, Esra Yay., Konya, 1992, s. önsöz

³ Türkmen a. g. e., s. önsöz

⁴ Türkmen, E., Urducada Şiir Evreleri, Atlas Basımevi, Konya, 1992, s. 1

⁵ Türkmen, E., Urduca Metinlerden Seçmeler, Selçuk Ün. Doğu Dilleri ve Edeb. Böl. Yayını, Konya, 1990, s. önsöz

⁶ Türkmen, E., Türkçe ile Urduca Arasında İlişkiler, Türk Dili, Ocak 1985, s. 32

⁷ Hamit, F., Türkçe-Urduca Urduca- Türkçe Sözlük, Emre Ofset, Ankara, 2009, s. XIV

⁸ Halıcı, G., İlerici Hareket Öykücülüğünde Ana Temalar, Ankara Ün., DTCF Dergisi, 48, 2 (2008), Ankara, s. 128

Alap, M. S. (2016). Türkiye’de Yayınlanmış Urdu Dili Konulu Kitap ve Makalelerde “Urdu” ve “Urduca” İsminin Hangisinin Yoğunlukla Kullanıldığına Dair Bir Çalışma, ss. 284-290.

Prof. Dr. Celal Soydan’ın hazırlamış olduğu “Pakistan-Hindistan Öyküleri” isimli kitabında yer alan öykülerin yazarlarının tanıtıldığı kısımda Saadet Hasan Manto isimli şairin tanıtımı kısmında dil ismi olarak Urduca kullanılmıştır.⁹ Bunun yanında bu kitap içerisinde yer alan Belvent Singh isimli yazarın tanıtımında “Urdu” ismi kullanılmıştır.¹⁰ Racandar Sing Bedi ve Aşfaq Ahmet isimli yazarların tanıtımında da “Urdu” ismi kullanılmıştır.¹¹

İsmet Çağatay ve Muhammed Munşa Yad isimli yazarların tanıtımında da “Urdu” ismi kullanılmıştır.¹² Kitapta son olarak Mazhar-ul-İslam isimli yazarın tanıtımında da “Urdu” ismi kullanılmıştır.¹³

Prof. Dr. Celal Soydan’ın “Ölümüne İlişkin Bir Yazı” isimli kitabının Yazarlar Hakkında bölümünde Eşfaq Ahmet isimli yazarın tanıtımında “Urdu” ismini kullanmıştır.¹⁴

Soydan, kitabında İbn-i İnşa isimli yazarın tanıtımında da “Urdu” ismini kullanmıştır.¹⁵ Aynı kitapta İsmet Çağatay, Karnal Muhammed Han, Mustansar Hüseyin Tarar ve Muştak Ahmet Yusufi isimli yazarların tanıtımında da “Urdu” ismi kullanılmıştır.¹⁶ Kitapta Niyaz Fetihpuri isimli yazarın tanıtımında “Urduca” ve “Urdu” beraber kullanılmıştır.¹⁷

Son olarak kitapta Patris Buhari ve Şefik-ur Rahman isimli yazarların tanıtımında da “Urdu” ismi kullanılmıştır.¹⁸

Prof. Dr. Celal Soydan’ın hazırlamış olduğu makalelerden olan “Urdu Dilinde Akrabalık Terimleri ve Müslüman Hint Toplumunda Aile Yapısı” isimli makalesinde hem ‘Urdu Dili’ hem de ‘Urduca’ ifadelerine rastlanmaktadır. Bu makale içerisinde geçen bir paragrafta: Urdu dilinin sözvarlığında da sadece akrabalık terimlerinin incelenmesi, bu dili farklı dillerin yoğun bir şekilde etkilediği; Urduca konuşan ulusun diğer ulus ve dillerle sıkı bir sosyal ve kültürel etkileşim içinde olduğu gerçeğini gözler önüne serer. Zira Urdu dilinin oluşumunda bölgesel dillerin yanı sıra Farsça, Arapça ve Türkçe’nin önemli etkileri olduğu açıktır. Bu çalışmanın konusunu oluşturan Urdu dilinde akrabalık terimleri ve aile yapısı da, Urduca konuşan halkların diğer ulus, dil ve kültürlerle olan etkileşimini yansıtmaktadır.¹⁹ Buradaki ‘Urdu Dili’ ve ‘Urduca’ kullanımları bu makale içeriğinde bu şekilde devam etmektedir.

Yrd. Doç. Dr. Selma Benli’nin “İlk Dönem Urdu Edebiyatına Bir Bakış” isimli makalesinde yer yer ‘Urdu dili’ ve ‘Urduca’ dil ifadeleri kullanılmıştır. Urdu dilinin tarihinin anlatılmış olduğu makalede şu ifadeler geçmektedir. Urduca, gelişim tarihi boyunca değişik pek çok adla anılmıştır. Başlangıçta Urducaya “Hindi” ya da “Hindvi” adı verilmiştir. Bu ad ilk kez Emir Hüsrev Dehlevi tarafından, Urduca şiirlerine “Kalam-e Hindvi” adı verilmesiyle ortaya atılmış, daha sonraki dönemlerde de yaygın olarak kullanılmıştır.²⁰

⁹ Soydan, C., Pakistan-Hindistan Öyküleri, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001, s. 231

¹⁰ Soydan, C., Pakistan-Hindistan Öyküleri, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001, s. 233

¹¹ Soydan, C., Pakistan-Hindistan Öyküleri, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001, s. 234

¹² Soydan, C., Pakistan-Hindistan Öyküleri, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001, s. 235

¹³ Soydan, C., Pakistan-Hindistan Öyküleri, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001, s. 236

¹⁴ Soydan, c., Ölümüne İlişkin Bir Yazı, İmge Kitabevi, Ankara, 2005, s. 162

¹⁵ Soydan, c., Ölümüne İlişkin Bir Yazı, İmge Kitabevi, Ankara, 2005, s. 163

¹⁶ Soydan, c., Ölümüne İlişkin Bir Yazı, İmge Kitabevi, Ankara, 2005, s. 164-165

¹⁷ Soydan, c., Ölümüne İlişkin Bir Yazı, İmge Kitabevi, Ankara, 2005, s. 166

¹⁸ Soydan, c., Ölümüne İlişkin Bir Yazı, İmge Kitabevi, Ankara, 2005, s.166-167

¹⁹ Soydan, C, Urdu Dilinde Akrabalık Terimleri ve Müslüman Hint Toplumunda Aile Yapısı, Ankara Üniversitesi DTCF Dergisi, 43,1 (2003), 45

²⁰ Benli, S, İlk Dönem Urdu Edebiyatına Genel Bir Bakış, Nüşa, Yıl: IV, Sayı: 13, Bahar 2004, s. 92

Alap, M. S. (2016). Türkiye’de Yayınlanmış Urdu Dili Konulu Kitap ve Makalelerde “Urdu” ve “Urduca” İsminin Hangisinin Yoğunlukla Kullanıldığına Dair Bir Çalışma, ss. 284-290.

Urduca'nın bir diğer adı "Rihtah"dır. Sözcük olarak "karışık, birçok unsurdan yapılmış" anlamına gelen "Rihtah", Emir Hüsrev Dehlevi'den Mirza Galib'e kadar kullanılmıştır.²¹ Ancak daha sonraları bu ad, şiirde bir tarzın adı olarak kalmıştır.

18.yy.'ın başlarında Urdu Dili için "Lingua İndustanica" adı kullanılmaya başlandı. Bu ad, Avrupalılar tarafından konulmuştu. Avrupalılar Urduca'ya daha önceleri de "Moors" adını vermişlerdi. 18.yy.'ın sonlarında(1787'de) ise "Hindustani" adı benimsendi.

Bunların yanı sıra Urdu Dili, Müslüman fetihleri sayesinde ulaştığı her bölgede değişik bir adla anılmıştır. Dekan'da "Dakani", Guccrat'ta "Gucrici", Pencab'da "Pancabi" gibidir. Bu adlar günümüzde de kullanılmakta; ancak aralarında birtakım farklılıklar bulunmaktadır.²² Bu makalenin içeriğinde Urdu dili ve Urduca ifadeleri çok sık görülmektedir.

Benli'nin hazırlamış olduğu "İkbal: Kişiliği ve Eserleri" isimli diğer bir makalesinde de çoğunlukla 'Urduca' ifadesini kullanmıştır.

Prof. Dr. Halil Toker, "Pakistan-Hindistan Öyküleri" isimli kitabında Urdu ismi ağırlık kazanmaktadır, kitapta ayrıca 'Urdu' ve 'Urduca' isimleri bir arada kullanılmıştır. Buna bir örnek gösterilecek olursa, kitapta her iki dil isminin geçmesi şu cümlelerde yer almaktadır: Urdu Edebiyatı'nda ilk öykü yazarları olarak; Prem Çand (1880-1936) ile Saccâd Haydar Yıldırım (1880-1943) karşımıza çıkmaktadır. Önceleri Urduca'nın ilk kısa öyküsünün Prem Çand'ın 1907'de yayımlanan "Anmul Ratan" (Paha Biçilemez Mücevher)ı kabul etmekteyse de sonraki araştırmalarda Urduca'nın ilk modern öyküsünün Saccâd Haydar Yıldırım'ın 1900'de yayımlanan "Naşa ki Pahli Tarang" (İlk Coşku Kıptısı)'ı olduğu sonucuna varılmıştır.²³

Prof. Dr. Halil Toker'in hazırlamış olduğu "Urdu Dili ve Edebiyatında 'Turk' ve 'Turki' Kelimelerinin Kullanımına Dair" isimli makalesinde çoğunlukla 'Urduca' ifadesinin kullandığı görülmektedir. Makale içerisinde ayrıca bazı yerlerde ise 'Urdu Dili' ifadesi göze çarpmaktadır.

Prof. Dr. Halil Toker'in "Urdu Dili: Türk Kültürünün Göz ardı Edilen Mirası" isimli makalesinde çok sayıda 'Urduca' ifadesi yer almaktadır.

Prof. Dr. Halil Toker'in "Türklerin Urdu Dili ve Edebiyatına Hizmetleri" isimli makalesinde makale şu şekilde başlamaktadır: Urduca yada Urdu Dili, genelde dil isimlerinin, konuşulduğu ülkelerin adlarına eklenen ekler ile yapılmasının getirdiği alışkanlık yüzünden ilk etapta zihinlerimizde hangi ülkede konuşulduğuna dair gönderme yapmayan, bu sebeple de ülkemizin kamuoyu tarafından tanınmayan bir dildir."²⁴ İfadesi ile başlar.

Bu makale içerisinde 'Urduca' ismi çokça kullanılmıştır, bunun yanında bazı cümlelerde 'Urdu' ifadesi de yer almaktadır.

Prof. Dr. Nuriye Bilik ve Öğretim Görevlisi Nuray Özenç'in birlikte hazırlamış oldukları "Urdu Dili ve Grameri" isimli kitapta genelde 'Urdu' ifadesi kullanılmıştır. Aynı yazarların çıkarmış olduğu 'Urdu Dili Konuşma Kılavuzu" kitabında da ağırlıklı olarak 'Urdu' ifadesi kullanılmıştır. Prof. Dr. Nuriye Bilik'in kendi hazırlamış olduğu "Urdu Dili Yazım Kuralları" kitabında ise ağırlıklı olarak 'Urdu' ismi kullanılmıştır.

²¹ Benli, S, İlk Dönem Urdu Edebiyatına Genel Bir Bakış, Nüsha, Yıl: IV, Sayı: 13, Bahar 2004, s. 92

²² Benli, S, İlk Dönem Urdu Edebiyatına Genel Bir Bakış, Nüsha, Yıl: IV, Sayı: 13, Bahar 2004, s. 92

²³ Toker, H, Pakistan-Hindistan Öyküleri, Kaknüs Yayınları, İstanbul, 2000, s. 8

²⁴ Toker, H, Türklerin Urdu Dili ve Edebiyatına Hizmetleri, İslami Edebiyat Dergisi, Nisan-Mayıs-Haziran 2006, İstanbul, s. 26

Alap, M. S. (2016). Türkiye’de Yayınlanmış Urdu Dili Konulu Kitap ve Makalelerde “Urdu” ve “Urduca” İsminin Hangisinin Yoğunlukla Kullanıldığına Dair Bir Çalışma, ss. 284-290.

Nuriye Bilik tarafından hazırlanmış olan “Urdu Dilinin Tarihçesi ve Türklerin Bu Dile Katkıları” isimli makalede çoğunlukla ‘Urduca’ ifadesi kullanılmıştır ama makale içinde ‘Urdu’ ifadesi de yer almaktadır.

Prof. Dr. Durmuş Bulgur tarafından hazırlanmış olan “Urdu Dili ve Grameri” isimli kitabında ağırlıklı olarak “Urduca” ifadesi kullanılmıştır. Bu kitap içerisinde yer alan ve Prof. Bulgur’un un hazırlamış olduğu “Tarihsel Dönem İçinde Urduca” isimli makalede de ağırlıklı olarak ‘Urduca’ ifadesi kullanılmıştır.

Prof. Dr. Hanifi Fauk’un hazırlamış olduğu “Atatürk Urduca Yayınlarında” isimindeki kitapta da “Urduca” ve “Urdu” isimleri birlikte kullanılmıştır.

Urdu dilinin Türkiye’deki büyük üstadı Merhum Yrd. Doç. Dr. Şevket Bulu’nun hazırlamış olduğu “Urduca, Türkçe Atasözü ve Deyimlerde Bazı Benzerlikler” isimli makalesinde çok az sayıda ‘Urdu’ isminin kullanılmasıyla birlikte ‘Urduca’ ismi ağırlıklı sayıdadır.

Sonuçta, Türkiye’de Urdu dili konusunda sayılı akademisyenler kitaplar ve makaleler hazırlamışlardır. Her yazarın kendine özgü dili kullanım özelliği görülmektedir. Türkiye’de nadir sayıda Urdu dili üzerine kitap yazılmıştır. Ancak son yıllarda teknolojinin gelişmesiyle ve Urduca-Türkçe sözlüklerin yaygınlaşmasıyla kitap ya da makale sayısında artış görülmektedir.

Urdu dili konulu kitap ve makaleler yazan bazı yazarlar Urdu dilinin kullanımında standart bir yol izlemişlerdir. Urdu Dili üzerine çalışan ve birçok eser veren üstatlar Prof. Dr. Erkan Türkmen, Yrd. Doç. Dr. Şevket Bulu, Prof. Dr. Halil Toker ve Prof. Dr. Durmuş Bulgur, ağırlıklı olarak ‘Urduca’ ismini kullanmışlardır. Pakistanlı Öğretim Görevlisi Dr. Furkan Hamit’te Urduca ismini kullanmayı tercih etmiştir.

Prof. Dr. Celal Soydan, ilk yazmış olduğu çalışmalarda her iki ismi kullanmayı tercih etmiştir, ancak daha sonra çıkan eserlerde Prof. Soydan ‘Urdu’ ismini kullanmıştır. Prof. Dr. Nuriye Bilik, Öğretim Görevlisi Nuray Özenç, Yrd. Doç. Dr. Gülseren Halıcı ve Yrd. Doç. Dr. Selma Benli’de yazmış oldukları eserlerde ‘Urdu’ ismini kullanmışlardır.

Yazılan eserlerde kullanım yerine göre ‘Urduca’ ismi, ‘Urdu’ isminden daha fazla kullanılmıştır.

KAYNAKÇA

- Benli, S, **İlk Dönem Urdu Edebiyatına Genel Bir Bakış**, Nüsha, Yıl: IV, Sayı: 13, Bahar 2004,
- Halıcı, G., **İlerici Hareket Öykücülüğünde Ana Temalar**, A.Ü., DTCF Dergisi, 48, 2 (2008)
- Hamit, F, **Türkçe-Urduca Urduca- Türkçe Sözlük**, Emre Ofset, Ankara, 2009.
- Soydan, C., **Pakistan-Hindistan Öyküleri**, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001.
- Soydan, C., **Ölümüne İlişkin Bir Yazı**, İmge Kitabevi, Ankara, 2005,
- Soydan, C., **Pakistan-Hindistan Öyküleri**, İletişim Yayınları, İstanbul, 2001.
- Soydan, C., **Ölümüne İlişkin Bir Yazı**, İmge Kitabevi, Ankara, 2005.
- Soydan, C., **Urdu Dilinde Akrabalık Terimleri ve Müslüman Hint Toplumunda Aile Yapısı**, Ankara Üniversitesi DTCF Dergisi, 43,1 (2003)
- Toker, H, **Pakistan-Hindistan Öyküleri**, Kaknüs Yayınları, İstanbul, 2000,
- Toker, H, **Türklerin Urdu Dili ve Edebiyatına Hizmetleri**, İslami Edebiyat Dergisi, Nisan-Mayıs-Haziran 2006, İstanbul, s. 26

Alap, M. S. (2016). Türkiye’de Yayınlanmış Urdu Dili Konulu Kitap ve Makalelerde “Urdu” ve “Urduca” İsmiinin Hangisinin Yoğunlukla Kullanıldığına Dair Bir Çalışma, ss. 284-290.

Türkmen, E., *Urduca El Kitabı*, Esra Yay., Konya, 1992.

Türkmen, E., *Urducada Şiir Evreleri*, Atlas Basımevi, Konya, 1992.

Türkmen, E., *Urduca Metinlerden Seçmeler*, Selçuk Üniv. Doğu Dilleri ve Edeb. Böl. Yayını, Konya, 1990.

Türkmen, E., *Türkçe ile Urduca Arasında İlişkiler*, Türk Dili, Ocak 1985